

Arrest

nr. 154 445 van 14 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 december 2014 tot weigering van verlenging van een tijdelijk verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 maart 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. ROESEMS, die loco advocaat P. DESCHEEMAECKER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 18 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Bij beslissing van 18 november 2011 werd verzoeker gemachtigd tot een tijdelijk verblijf tot 7 december 2012.

Verzoeker diende op 23 augustus 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bij beslissing van 5 september 2013 werd verzoeker gemachtigd tot een tijdelijk verblijf, dit tot 18 augustus 2014.

Op 16 december 2014, werd een beslissing genomen tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf.

Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“(…)

Weigering verlenging tijdelijk verblijf (met bevel om het grondgebied te verlaten)

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 18.08.2014 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Overwegende dat de genaamde [M.N.] [...] gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van art 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006. Betrokkene werd gemachtigd om langer dan 3 maanden in België te verblijven in de hoedanigheid van werknemer op basis van de bekomen arbeidskaart B (RBCBHG-B-779992) geldig tot 18.07.2014.

Betrokkene werd in het bezit gesteld van een A-kaart geldig voor de duur van de arbeidskaart + 30 dagen, namelijk tot 18.08.2014 op basis van onze instructie van 05.09.2013 met de volgende voorwaarden voor verdere verlenging van de kaart:

" De verlenging van de verblijfstitel is afhankelijk van het voorafgaand akkoord van de Dienst Vreemdelingenzaken, en van de voorlegging van:

- Fournir un permis de travail B renouvelé en séjour régulier*
- Fournir les preuves d'un travail effectif durant l'année écoulée (fiches de paie couvrant l'année écoulée, attestation patronale, contrat de travail) en cas de changement d'employeur.*
- Ne pas tomber a charge des pouvoirs publics beiges*
- Ne pas commettre de faits contraires a l'ordre public beige.*

Betrokkene meldt geen aanvraag tot het verkrijgen van een nieuwe arbeidskaart B meer te kunnen doen gezien het verstrijken van zijn verblijfsvergunning. Echter was betrokkene ervan op de hoogte gesteld in ons schrijven dd. 05.09.2013 dat hij bij de aanvraag tot verlenging van zijn verblijfskaart, tussen de vijfenveertigste en de dertigste dag vóór het verstrijken van die verblijfskaart, reeds een nieuwe arbeidskaart B zou moeten voorleggen. Het was aan betrokkene om de arbeidskaart dan ook tijdig aan te vragen met het oog op de verlenging van zijn verblijfskaart.

Overwegende dat uit het attest dd. 12.06.2014 van het Departement Werk en Sociale Economie, Economische Migratie, blijkt dat de toekenning van de vernieuwing van de arbeidskaart B werd geweigerd.

Door het ontbreken van een geldige arbeidskaart kan betrokkene geen activiteit uitoefenen die hem in staat stelt te "beschikken over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen". Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden, tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9 BIS en 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006 “

Op 16 december 2014 trof de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende hiertegen een schorsings- en annulatieberoep in dat verworpen werd bij arrest nr. 154 444 van 14 oktober 2015.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op, “schending van artikel 9bis juncto 13 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en de materiële motiveringsplicht”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Eerste onderdeel

Uit artikel 9bis juncto 13 Vreemdelingenwet blijkt dat tegenpartij de verlenging van de machtiging tot verblijf van tijdelijke duur kan weigeren indien niet aan de gestelde voorwaarden is voldaan.

Verzoeker betwist niet dat hij niet aan de verlengingsvoorwaarden voldeed omdat hij niet tijdig een nieuwe arbeidskaart heeft voorgelegd.

Echter blijft het een mogelijkheid voor tegenpartij om in dergelijk geval over te gaan tot de weigering van de verlenging van de machtiging tot verblijf. Het betreft een discretionaire bevoegdheid.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet om welke redenen er in casu overgaan werd tot de weigering van verlenging van de machtiging tot verblijf van verzoeker.

De bestreden beslissing schendt artikel 9bis juncto 13 Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Tweede onderdeel

Tegenpartij mag dus geen automatische toepassing maken van artikel 9bis juncto 13 Vreemdelingenwet wanneer een schending van artikel 8 EVRM dreigt.

Dat er in casu een schending van het recht op privéleven van verzoeker dreigt is bewezen gelet op het feit dat verzoeker reeds 9 jaar ononderbroken in België verblijft en er het centrum van zijn belangen heeft gevestigd, niet in het minst tijdens de jaren waarin hij gemachtigd was tot verblijf. Hij heeft o.a. een hechte band met zijn (voormalige) collega's.

De Raad van State oordeelt dat “artikel 8 EVRM als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert; dat de algemene stelling dat een ‘correcte’ toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds”.

1) In de eerste plaats wordt onderzocht of er een privéleven bestaat. Dit begrip wordt door artikel 8 EVRM niet gedefinieerd, het gaat om een autonoom begrip dat los van het interne recht dient te worden geïnterpreteerd. Dit is een feitenkwestie.

In casu kan niet worden betwist dat verzoeker reeds meer dan 9 jaar ononderbroken op het Belgisch grondgebied verblijft en enige jaren gemachtigd is tot verblijf, waardoor hij heeft kunnen werken en relaties heeft opgebouwd met collega's.

Er is bijgevolg onbetwistbaar sprake van een privéleven.

2) Vervolgens dient onderzocht te worden of de bestreden beslissing een inmenging is in het gezinsleven. In dit verband wordt een onderscheid gemaakt tussen de vreemdeling die voor de eerste keer verblijf in België vraagt en de vreemdeling die al geruime tijd op het grondgebied verblijft en gedwongen verwijderd wordt.

Gaat het om een beslissing tot beëindiging van voortgezet verblijf, dan is er in se inmenging door de Belgische Staat, en dient artikel 8, tweede lid EVRM te worden toegepast. Het recht op privéleven is niet absoluut en de inmenging door de overheid is toegestaan voor zover deze inmenging:

- voorzien is bij wet

- een legitiem doel nastreeft zoals bepaalt in artikel 8, tweede lid EVRM

- noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

In dit laatste geval dient de overheid aan te tonen dat zij de bekommernis heeft om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het privéleven van verzoeker. Er dien m.a.w. een balans of belangenafweging te worden gemaakt, waarbij de overheid aantoonbaar gezocht te hebben naar een evenwicht tussen de recht van verzoeker om zijn privéleven in België uit te oefenen en de belangen van de Belgische Staat (controle op immigratie). De bestreden beslissing, die een maatregel van inmenging uitmaakt in het gezinsleven van verzoeker, dient proportioneel te zijn aan het legitiem doel van de Staat.

In casu heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker België dient te verlaten terwijl hij hier gedurende 9 jaar verblijf het centrum van zijn belangen heeft uitgebouwd en in het verleden gemachtigd werd tot verblijf.

Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat tegenpartij tot een belangenafweging zou zijn overgegaan betreffende het privéleven van verzoeker dat beschermd wordt door artikel 8 EVRM. De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM en de materiële motiveringsplicht."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Artikel 13, §3, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

(...)

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;"

2.4. De bestreden beslissing betreft in casu de vaststelling dat verzoeker niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. De motiveringsplicht in het kader van dit luik van artikel 13, §3, 2° van de Vreemdelingenwet vereist niet meer van de verwerende partij dan aan te duiden waarom ze tot de vaststelling komt dat verzoeker niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden, quod in casu. Verzoeker bevestigt de motieven van de bestreden beslissing aangezien hij in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk stelt, "Verzoeker betwist niet dat hij niet aan de verlengingsvoorwaarden voldeed omdat hij niet tijdig een nieuwe arbeidskaart heeft voorgelegd." Er blijkt dan ook niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris de materiële motiveringsplicht zou hebben geschonden.

Het eerste onderdeel van het enig middel is niet gegrond.

2.5. De bestreden beslissing vormt, hoewel ze in de aanhef tussen haakjes gewag maakt van een bevel om het grondgebied te verlaten, geen verwijderingsmaatregel. Een schending van artikel 8 EVRM is dan ook niet aan de orde (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574).

Het bevel om het grondgebied te verlaten dat getroffen werd op grond van de vaststelling dat verzoeker niet langer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden, is het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 16 december 2014, vermeld in punt 1. Verzoeker ontwikkelde in het in punt 1. in fine bedoelde beroep een grief met betrekking tot artikel 8 EVRM die werd behandeld en waarnaar ten overvloede kan worden verwezen.

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

Dienvolgens is het enig middel ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA